

Az ifjúság házeresze

Üzenet több nemzedéknek

Íme a házatok eresze!
 Verik róla a fecskefészket
 Nem azért mert útban vannak
 s bántja sanda tekintetük
 Ti vagytok útban! Egyedül ti!
 Szép fegyelmetek józanságtok
 Előbb fölgyújtják a családot
 korma szítáljon arcotokba
 szemetekbe verjenek lángok
 Aztán majd a falakat döntik
 anyád apád idegenítik
 hogy ízenként zúzzon össze
 az öntudatlan fájdalom

Íme a házatok eresze
 Látjátok még a fecskefészket
 kéményetek koronáját?
 Néma keringésüket az égen
 a táj nyugtató glóriáját?
 Ricsaj nyomorít meghittséget
 és ékes gólyakelepet!
 Senki földjévé lesz a lélek
 Íme sorsotok eresze
 Egyetlen nyár sem vált meg többé
 szögezve betonkeresztekre
 Kirándulások nevetések
 hangfalak közé börtönözve!
 Alattunk eltemetve végleg
 a zsugorított nagyanyák
 E vaskövön át föl nem dörömböl
 Kiss János sem Dobos Kata
 A huszártartást — nagyapa! —
 elvitték már a múzeumba
 Úveg mögött sápad a pityke
 mállik a halott aranysujtás
 nem hagynak végül meg semmit se
 sem a száját sem az imáját
 s nem veszik sorsod a lelkükre!
 Házatok eresze már pusztá
 idegen név süil a kapukra
 Ágon elszáradt madárröpte
 Urai ők a technikának

*a szót sem érted ami támad!
S nem anyanyelv izzít lázat
de csillapítóul heroínt
s Júdás-mázakat kínálnak
Az az érdek hogy imádjad
gyarmatosítva tested lelked
Szem szűrődik a fül dugul
A haszon övék mindörökre
Odaseneki útnek jösszte!
Ki nem tudja hogy mit csinál
bizony mondom hogy bajt csinál az*

2

*Odaseneki janicsár mind
lővátett gyerekkor az arcán
tekintet sivár alagúttal
Onnét ki lát ki? — Hogyha nézne?!
Belül a lélek szik-vidéke
sivó-érzés futóhomokja
Nem is tudja nem tehet róla
odasújtva a házereszre
azt veszejti mit szerethetne
ha a szeretet tudna róla!
De nem embermagának készült
Divatduhajnak vakszerepre
amit akarhat mind kelepce
s maga van abba beleesve!*

3

*Íme a nemzedék eresze
Verik róla a fecskefészket
Nem azért mert útban vannak
épp csak bántják a tekintetük
szelíd fióka-röppentések —
De nem is érzik akkor TUDNÁK
s gyermekdacukkal megunnák
hogy divatricsaj lett Istenük
S nem méltóságos emberformák
kiszolgáltattottak s szolgák
s történhetne szebb is velük!
Ami nagyszabásúan megméri
mire való az életük?!
S ki szól rájuk? Ki van velük?!
Pusztít ki csak pillanat bábja
álarc lett a Krisztus szakállá
a lélek kizsákmányolt pára
a kereslet őket kínálja
közömbösre agyabugyálva
embertartása magyarsága
cinikusra és mostohára*

Örökséget csak árulásra
hagy nekik a déd s az ük?
A temetőt is fölkapálja
hogy gazt vessen el a kezük!

4

Odaseneki janicsárok
„eszményt” csak a szerveknek adnak
kilakoltatott holtfehér agynak
összegyűrt havas sivatagnak
ahol nincsen domb se árok
mindig minden összemosódva
Ne tudja senki mi a dolga
az értelmet elrongyolódva
gyömöszölik a sárba porba
ívöltő zászló-foszlatusok
Pár silány úgy híresedik
hogy millióktól vesz harácsot!

Íme a hazátok eresze
ahonnét majd a vas szivárog
ha a technika könnyezik —
De előbb a szív ürül ki
verné a vért de miért s hova?
Csak megfeszül hetvenhét ágra
testben az erek-inak korbácsa
s az verődik által a bőrön
az csapkod a tekintetekből
sebet vérez föl simogatása
A torkok mind robbanás-fészkek
szavak keselyű-szilánkjá
az alattomos trágárságot
otthon utcán arcokba vágja
gyilkolva gyerekszót az édest
már a magzatban! S öregséget
bűzlő fertőzést ragyázva
leányok anyák mosolyába

Ez vezérli a nemzedéket?!
Eszmény helyett bódító bóvli
mi ösztönt hergel agyat bódít?
Így lesztek szíjjon janicsárok
„szórakozástok isteni!”
Íme létetek ereszalja
verik róla a fecskefészket
De rá se ránts a közricsajban
Mit törödsz a házzal mi baj van
Miért vagy ember a világon?
Méltón élni és küzdeni?
Csak te maradsz s a Föld lakatlan
Mondottam: odasenek!